

Csokonai Vitéz Mihály:

Az én poézisom természete

Sírhalmok, óh köd-lepte kertek,
Te szívborzasztó éjszaka!
Te alvilág vakablaka!
Ti holtak, akik itt heverték!
Ti múlandóság birtokának
Setétes völgyei,
Ahol petécses fantomának
Bóbiskolt Hervey!

Gyászhely! melytől lelkünk irtózik,
Hol minden érzésünk elhal,
Fülünk csak csendességet hall,
Szemünk a semmitől kapródzik,
Csak kupressz árnyékát láthatja
A holdnak fényinél,
Midőn azt bágyadtan ingatja
Egy sír-fuvallta szél.

Szörnyű környék! hová a lélek
Ha ólomszárnyakon repül,
Rémülve jár, alél, elhúl
S félholtan hátrál vissza vélek.
Szörnyű környék! kérkedj Youngoddal.
Ki hantodon ragyog;
Isten veled s mord ánglusoddal!
Én ánglus nem vagyok.

Mások siralmas énekekkel
Bőgettessék az óboát,
És holmi gyász-trenódiát
Ríkassanak jajos versekkel.
Én így kedvetlen embereknek
Nem lések egyike,
Legyen jutalma bár ezeknek
A kedves estike.

Nékem inkább oly bokréta

Árnyékozza képemet,
Melyet nyér a víg poéta,
Múlatván a szépnemet:
Ezt a vídámabb múzsáknak
S a mosolygó gráciáknak
Fűzzék össze rózsaszínű újjai,
Élesztgessék borba ferdett csókjai.

Nem kell kupressz, mellyel Rácint
Tisztelé Melpómene;
Egy kis rózsza, egy kis jácint
Nékem jobban illene.
Mert ez Lillám szép szemével,
Az pedig tekintetével
Egyezvén, mindenkor léssen tűköröm;
S így mindég új dalra késztet új öröm.

Így veszem fel víg lélekkel
Gyengén rezgő lantomat;
S majd Lillám új énekekkel
Lelkesíti húromat,
Míg leng a friss esti szellő,
S szárnyán egy nárdust lehellő
Rózsában megszállnak a kis istenek
És mennybéli koncertecskét zengenek.

Lelkünkől e víg hangokkal
Minden únalom kivész,
Mert megédesítjük csókkal
Ott, hol tartós pauza lesz.
Bágyadt nótánk vég-szózatja
A szép tájt elszunnyadtatja;
S addig andalgunk az esti hajnalon,
Míg egymás ölébe hullunk a dalon.